

ERIN HUNTER

PISICILE
RĂZBOINICE

PUTEREA CELOR TREI

Exilul

Cartea a XV-a

Traducere din limba engleză de
Daniel Clinci

PROLOG

— Hoți de pradă! Țsta e teritoriul nostru!

Un motan cenușiu a scuiat vorbele acestea cu furie. Blana de pe gât i s-a zburlit și el și-a dezvelit colții într-un rânjet. A trecut cu privirea peste grupul de pisici ghemuite pe cărarea abruptă de sub el. Aveau ghearele scoase și ochii le erau strălucitori și înfometati. Una dintre ele avea un iepure în fălci.

— Teritoriul *nostru* și prada *noastră*.

Un motan gri-argintiu i-a aruncat o privire sfidătoare.

— Dacă este teritoriul vostru, de ce nu sunt însemne pentru graniță? Prada de aici aparține tuturor.

— Nu-i adevărat și tu o știi foarte bine!

O pisică neagră stătea aproape de umărul motanului cenușiu, dând nervoasă din coadă.

— Pleacă imediat! Apoi a adăugat în șoaptă: Pisc, nu ne putem lupta cu ei. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat data trecută.

— Da, știi, Noapte! a răspuns motanul cenușiu. Dar ce altceva putem face?

De pe partea cealaltă a lui Pisc, un motan maroniu imens s-a repezit în față și a scos un sâsâit furios.

— Un pas dacă mai faci, o să-ți rupem blana! a miorlăit el.

Pisc l-a atins pe umăr cu vârful cozii.

— Ușurel, Pinten, l-a avertizat el. Să ieșim din situația asta fără să ne rupem blănile, dacă putem.

Mai multe pisici au venit una după alta pe cărare, ajungând în spațiul îngust din spatele motanului argintiu.

— Povârniș! a strigat Pisc, un motan mic și tărcat. Întoarce-te la peșteră cât de repede poți. Spune-le că s-au întors invadatorii.

— Dar...

Povârniș nu voia să-și lase prietenii, știind că erau deja în inferioritate numerică.

— Acum! a izbucnit Pisc.

Povârniș s-a întors și a fugit pe cărare.

Soarele apunea. Stâncile aruncau umbre lungi pe pământul aspru, roșu ca sângele. Vuietul vag al apei învolburate rupea tăcerea, iar din înaltul cerului s-a auzit țipătul unui șoim.

— Până aici ați ajuns, a mieunat Pisc. Acum vă întoarceți și găsiți alt loc de vânătoare.

— Și cine o să ne oblige? a mârâit motanul argintiu.

— Încercați să stați aici și o să vedeți, a sâsâit Pinten.

Patrula lui Pisc s-a apropiat de el, blocând drumul, dar intrușii au început să se împrăștie, urcându-se pe bolovanii dintr-o parte. Pisc s-a ghemuit, încordându-și mușchii. Ar fi luptat dacă ar fi fost nevoie, în ciuda experiențelor din trecut.

— Stați!

Un motan tărcat maroniu a trecut printre pisicile patrulei lui Pisc pentru a ajunge în fața invadatorilor. Deși blana de pe botul său era cenușie, semn de bătrânețe, mușchii îi erau zvelți și puternici și ținea capul sus.

— Eu sunt Profetul Pietrelor Ascuțite și Vindecătorul Tribului Apei Învolverate, a rostit el, iar vocea răgușită i-a răsunat de pe pietre. Acesta este teritoriul nostru și nu vă primim aici.

— Teritoriul aparține pisicilor care îl pot apăra, i-a întors-o tărcatul argintiu.

— Adu-ți aminte cum v-am gonit înainte de vremea apei înghețate, a miorlăit Profetul. Vom face la fel și acum, dacă nu plecați imediat.

Tărcatul argintiu s-a încruntat.

— Ne-ați gonit? Eu nu așa îmi amintesc ce s-a întâmplat.

— Noi *am hotărât* să plecăm, a adăugat o pisică maro cu alb, din locul în care se ghemuise, în vârful unui bolovan. Am găsit un loc mai bun pentru toamnă, cu mai multă pradă.

— Iar acum *am hotărât* să ne întoarcem, a dat din coadă tărcatul. Nu ne vor opri niște pisici amărâte și puricoase!

Și-a încordat ghearele și a zgâriat pietrele.

— Tribul Apei Învolverate locuiește în acești munți de atâtea anotimpuri, a mieunat Profetul. Noi...

Cuvintele sale s-au pierdut în urletul de furie al pisicii maro cu alb, care a țâșnit de pe bolovan și și-a înfipt ghearele în umărul lui Noapte. Motanul tărcat a scos un țipăt înfricoșător și s-a aruncat asupra lui Pisc. Când acesta

s-a rostogolit și l-a zgâriat cu ghearele pe atacatorul său, aerul s-a umplut de țipetele pisicilor prinse în luptă.

De departe, de deasupra lor, Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit privea neputincios.

CAPITOLUL 1

Labă de Gaiță s-a întins, simțind cum soarele îi încălzea blana. O adiere caldă șoptea în jurul său, purtând mirosul verde al plantelor care creșteau. Deasupra capului său cânta o pasăre și tânărul motan auzea sunetul apei lacului, care lovea malul.

— Labă de Gaiță!

Pași ușori au acoperit sunetul valurilor. Labă de Gaiță și-a imaginat-o pe Iaz de Frunză, mentora sa, trecând prin apa mică de la marginea lacului.

— Labă de Gaiță! a repetat ea, mai aproape de el. Vino cu mine. Apa răcoroasă este minunată.

— Nu, mulțumesc, a mormăit Labă de Gaiță.

Pentru el, apa însemna mai mult decât lipăitul blând al lacului pe labele sale. Sunetul valurilor îi amintea de apa rece care îl înconjurase din toate părțile, iar blana udă îl trăsesese în jos, îi aducea aminte de apa care îi umpluse gura și îl sufocase, sleindu-l de viață. Se înecase o dată în visele sale, pierdut în tunelurile subterane cu bătrânul războinic Frunze Căzute, și apoi aproape că se înecase încă o dată, în realitate,

atunci când el și tovarășii săi de clan salvară puii rătăciți ai Clanului Vântului.

Mi-a ajuns apa pentru tot restul vieții!

— Bine.

Pașii lui Iaz de Frunză s-au îndepărtat repede, iar ea a sărit prin apa mică, veselă ca un pui.

Labă de Gaiță a pășit de-a lungul malului. Ar fi trebuit să caute nalbă, dar când a adu-mecat aerul nu a simțit mirosul familiar și puternic. De îndată ce sunetul pașilor lui Iaz de Frunză s-a estompat, a cotit-o și s-a urcat pe mal. Avea de făcut ceva mai important decât să caute ierburi. S-a furișat înainte, cu nasul aproape de pământ, mirosind calea printre peticele de iarbă și pe după tufișuri, până când a ajuns la rădăcinile întortocheate ale unui copac.

Aici este!

Și-a înfipt colții într-un capăt al bățului și l-a tras de sub rădăcina care îl ținea pe mal, departe de valurile involburate. Ghemuindu-se lângă el, și-a trecut laba peste zgârieturi, găsind grupul de cinci linii lungi și trei linii scurte, care însemnau cinci ucenici și trei pui blocați în tuneluri când apa crescuse. Toate erau tăiate. Toate pisicile reușiseră să scape cu viață. Labă de Gaiță și-a amintit cum făcuse creștăturile, simțind mirosul lui Stâncă în jurul lui; parcă laba fără blană a bătrânului motan îi îndrumase ghearele.

Dar Labă de Gaiță simțea și singura zgârietură netăiată. Frunze Căzute, motanul care îi călăuzise, încă pășea singur prin tunelurile întortocheate.

A închis ochii și a ascultat vocile care obișnuiau să-i șoptească, dar nu a auzit decât vântul printre copaci și valurile lacului.

— Frunze Căzute? Stâncă? a șoptit el. Unde sunteți? De ce nu mai vorbiți cu mine?

Nu a primit niciun răspuns, așa că a tras bățul spre un loc deschis, rostogolindu-l pe mal până când apa lacului l-a spălat. L-a mirosit de la un capăt la altul, dar toate ecourile trecutului dispăruseră.

Labă de Gaiță a înghițit în sec; îi venea să plângă, asemenea unui pui care și-a pierdut mama. Voia să-i vorbească lui Stâncă, să afle mai multe despre pisicile care locuiseră în jurul lacului cu mult timp în urmă. Voia să afle de ce fusese lăsat Frunze Căzute să rătăcească prin tuneluri, în vreme ce toate pisicile străvechi, chiar și cele care muriseră în subteran, umblau prin ceruri.

Era convins că acestea erau aceleași pisici pe care le simțise în jurul său la Iazul Lunii, ale căror urme de labe se simțeau pe cărarea spiralată care ducea la apă. Erau mai bătrâne decât clanurile, mai bătrâne și decât Clanul Stelelor. Câtă înțelepciune ar fi putut să-i transmită! Ar fi putut chiar să-i explice profetia, cuvintele misterioase auzite de el în visul lui Stea de Foc.

Vor fi trei, neam din neamul tău, care țin în labe puterea stelelor.

— Labă de Gaiță, ce faci aici?

Ucenicul a tresărit. Fusese atât de concentrat asupra bățului și a gândurilor sale despre pisicile străvechi, încât n-o auzise pe Iaz de Frunză apropiindu-se. Acum o simțea aproape de el și i-a observat iritarea.

— Scuze, a mormăit el.

— Avem nevoie de mai multă nalbă, Labă de Gaiță. Doar pentru că nu suntem în pragul bătăliei nu înseamnă că pisicile nu se vor îmbolnăvi sau că nu se vor accidenta. Pisicile-vraci trebuie să fie pregătite întotdeauna.

— Da, știu, bine?! i-a răspuns Labă de Gaiță.

Și cine a oprit bătălia? a continuat el în gând. *Cei din Clanul Vântului și din Clanul Tunetului s-ar fi făcut bucăți unii pe alții, dacă nu eram eu și ceilalți, să găsim puii pierduți.*

Nu voia să se justifice în fața mentorei sale. Simțea că îl privește cu severitate în timp ce rostogolea bățul pe mal și îl băga la loc sub rădăcina copacului. Apoi s-a îndepărtat de ea și a mers pe mal, cu fălcile deschise pentru a identifica mirosurile plantelor.

Înainte de a parcurge câteva lungimi de coadă de vulpe, s-a oprit și și-a îndreptat ochii orbi spre lac. Vântul i-a izbit blana, lipindu-i-o de trup.

Unde sunteți? a strigat în gând pisicile de demult. *Vorbiți cu mine, vă rog!*

— Labă de Gaiță! Hei, Labă de Gaiță!

Nu era vocea pe care voia s-o audă. Abținându-se să nu sâsâie de iritare, Labă de Gaiță s-a întors cu fața spre Labă de Alună; i-a simțit mirosul și a auzit pașii în timp ce ucenica venea spre el, entuziasmată la culme. *Se poticnește printre ferigi ca o vulpe nebună!*

— Uite ce am eu! a răsunat vocea lui Labă de Alună voioasă, dar și estompată pe jumătate, ca și cum ar fi vorbit cu o bucată de pradă în fălci.

Labă de Gaiță nu s-a obosit să-i spună că nu se putea uita la nimic. În plus, mirosul puternic de șoarece îi spusese deja ce căra Labă de Alună.

— Asta este ultima mea evaluare la vânătoare. Vocea ucenicei era mai clară acum; își lăsase prada jos. Dacă ne descurcăm, Labă de Coacăză, Labă de Șoarece și cu mine vom deveni războinici azi.

— Grozav! Labă de Gaiță a încercat să pară entuziast, dar încă era iritat că ea i-a distras atenția de la pisicile străvechi.

— Sunt sigură că Blană Pământie o să fie mulțumit de mine, a continuat Labă de Alună. Șoarecele este *urias!* Este suficient pentru a hrăni ambii pui ai Margaretei!

— Puii cei mici ai Margaretei nu pot mânca așa ceva încă, i-a reamintit Labă de Gaiță. *Chiar are creier de șoarece?* S-au născut abia acum patru răsărituri.

— Păi, atunci îl mănâncă Margareta, i-a răspuns Labă de Alună la fel de veselă. Va trebui să mănânce bine, ca să-și hrănească puii. I-ai vizitat? Sunt cele mai drăgălașe ființe pe care le-am văzut în viața mea! Margareta mi-a spus că i-a numit Pui de Trandafir și Pui de Broască.

— Știu, a mieunat scurt Labă de Gaiță.

— Abia aștept să mai crească și să iasă din cuib, la joacă, a continuat Labă de Alună. Crezi că Stea de Foc o să mă lase să fiu mentoră pentru unul dintre ei? Până cresc ei, o să am destulă experiență ca războinică.

— Îți sunt frați vitregi, a mieunat Labă de Gaiță, descurajând-o. Probabil că Stea de Foc n-o să te lase...

— Labă de Alună!

I-a întrerupt o voce puternică, iar Labă de Gaiță a auzit un foșnet. Mentorul lui Labă de Alună, Blană Pământie, a ieșit dintre ferigi, răspândind parcă valuri de nervi.

— Vânezi sau stai la bârfă? a întrebat-o el.

— Scuze. Mi-ai văzut șoarecele, Blană Pământie? Este *enorm!*

Labă de Gaiță l-a auzit pe Blană Pământie mergând să adulmece șoarecele.

— Foarte bine, a mieunat războinicul. Dar asta nu înseamnă că poți să stai și să-ți speli coada. Mai este multă pradă în pădure. Pe acesta îl duc eu în tabără, iar tu poți continua.

— Bine. Ne vedem mai târziu, Labă de Gaiță!

Labă de Gaiță și-a amintit să strige „Mult noroc!“ când a zbughit-o Labă de Alună, dar gândurile lui se întorseseră deja către pisicile străvechi. Tăcerea lor îl îngrijora. *Am greșit cu ceva? Stâncă și Frunze Căzute sunt supărați pe mine?* Mintea sa era preocupată de această problemă în timp ce amușina o tufă de nalbă și mușca tulpinile pentru a le duce în tabără.

— Bravo, Labă de Gaiță! Vocea lui Iaz de Frunză s-a auzit din spatele său în timp ce termina lucrul. Să mergem.

Labă de Gaiță a adunat tulpinile în fălci. Era o scuză bună pentru a nu vorbi. Când mergea înapoi prin pădure pe urmele mentorei sale era încă absent, neobservând mirosul prăzii sau foșnetele micilor creaturi printre tufișuri. Era departe, încerca să meargă pe urmele acelor pisici din vechime.

Dintr-odată, o pasăre a țipat speriată. Labă de Gaiță a tresărit când, chiar în fața nasului său, aceasta a bătut din aripi; motanul a scăpat nalba și s-a dat înapoi.

— Hei! Miorlăitul indignat al lui Labă de Coacăză s-a auzit de la câteva lungimi de coadă depărtare. Mi-ai speriat sturzul. N-ai văzut că-l urmăream?

— Nu, *n-am văzut*. Sentimentele de vinovăție și enervare față de propria negliobie l-au îndârjit pe Labă de Gaiță. Sunt orb, în caz că n-ai observat.

— Dar poți să te descurci mai bine de atât, a mieunat supărată Iaz de Frunză. Fii atent la ceea ce faci, Labă de Gaiță. Ai fost ametit ca un iepure toată dimineața.

— Păi, sper să nu-mi fi stricat evaluarea, a mormăit Labă de Coacăză. Aș fi prins sturzul dacă nu era el.

— Da, știi, a mieunat Gheară de Mărăcine.

Labă de Gaiță a identificat mirosul secundului Clanului Tunetului ceva mai departe. Labă de Șoarece și mentorul lui, Picior de Păianjen, se aflau și ei aproape. *Oh, nu! Chiar a văzut tot Clanul Tunetului scena asta?*

— N-are rost să plângem după prada pierdută, a continuat Gheară de Mărăcine, ajungând mai aproape. Iar un războinic nu-și bate capul cu un mic eșec. Hai, Labă de Coacăză, poate găsești un șoarece printre rădăcinile copacului de acolo.

— Bine! Labă de Gaiță și-a dat seama că Labă de Coacăză era încă nervos, în ciuda vorbelor mentorului său. Labă de Gaiță, să nu-mi mai stai în cale, da?

— Nicio problemă!

— Da, noi trebuie să ne întoarcem în luminiș, oricum. Iaz de Frunză l-a înghiontit pe Labă de Gaiță cu umărul. Pe aici!

Știu încotro e tabăra, mulțumesc!

Labă de Gaiță și-a luat ierburile și a pornit în spatele mentorei sale, prin tunelul de spini, în luminișul de piatră. Trecând de perdeaua de mărăcini din fața vizuinii pisicii-vraci, și-a lăsat ierburile în fundul peșterii.

— Mă duc să iau niște pradă, da? a mieunat el.

— Stai puțin, Labă de Gaiță. Iaz de Frunză și-a lăsat și ea ierburile jos și s-a așezat în fața lui. Ucenicul îi simțea nerăbdarea și frustrarea. Nu știu ce ai în ultima vreme, a început ea. De când tu și ceilalți ați găsit puii Clanului Vântului la marginea lacului...